

vedel odgovor, ali ohranil ga je za-se, mi smo pa ugibali to in ono, pravega pa le ni bilo. Pelo se je tudi, saj so nas mamica naučili obilo lepih pesni. To se lahko ume, da je potem delo hitro napredovalo in je skoraj marsikateri sedel ves v mehkem ličkanju. Posebno nam otročajem ni dala razposajenost miru, porinil je kateri drugega v šali v ono ličkanje, da je bilo več smeha. Tudi oni lasje, kateri so se držali štroka, so se marsikateremu tako podali pod nosom; ali kaj, ker so mu zopet doli padli preje, nego jih je počel vihati!

Preje, kakor smo si mislili, zmanjkalo je štrokov. Kaj mislite, toliko in tako urnih rok, to nekaj napravi! Pospravili smo nekoliko ono ličkanje in znosili zvezane klase v kraj, in delo je bilo dovršeno. Takrat se je pa začul iz kuhinje materin glas, kateri je vabil tako prijazno:

»Stopite no malo v hišo, da se kaj okrepite, saj ste delali dovelj.« — Nekateri so se malo izgovarjali, češ, da je že kasno, da gredó domov, drugi so se zahvaljevali, češ, da niso ničesar potrebni — vendar nazadnje so šli le vsi v hišo. Mati so prinesli takrat na mizo veliko potico in vsak je dobil kos, kateri je tako teknil, da si je mnogi želel še drugega, katerega pa navadno ni več bilo. Bila je na mizi tudi steklenica z vinom ali jabolčnikom in kozarec je romal od rok do rok: »Na dobro zdravje!« Seveda pili so le starejši, mi otročaji smo se že zadovoljili tudi s potico, saj smo vedeli, da za goske ni seno. Ko sta bila krožnik in steklenica prazna, porazgubili so se tudi naši pomagalci, a ostali smo le domači. Precej kasno je že bilo, udje utrujeni, a trepalnice so se začele zapirati. Lepo je bilo na ličkanju, ali v postelji je bilo še lepše. Angeljček nas je zazibal v sladke sanje in v vasici je zavladal mir. Zvezdice na nebu so pa milo trepetale in gledale doli na mirno, tiho vasico, katera se je razprostirala doli pod njimi. Po težkem delu je vse sladko spalo; saj:

„Kdor dolžnosti svoje stri,
Sladko spi.“

Estera.

Neki nemški vasi je ravno šola minila; sivolasi veroučitelj je otročičem z velikim navdušenjem govoril o nebeškem veselju. Ginjenim otrokom kar lica žaré, radost jim sije iz očij, na obličju jim lahko čitamo: »Tudi mi bodemo pridni, da pridemo k ljubemu Zveličarju in k njegovim angeljem!«

Na velikem prostoru krog cerkve in šole kar mrgoli otrok, vse se suče in igra; le malo krdelce se jih je ločilo od drugih ter obstopilo osem- do desetletno dekličo, katere lasje in oči kažejo, da je južnega pokolenja.

»Si li slišala, kaj so dejali gospod župnik?« pravi Tonček, živ deček rumenih kodrastih lās. — »Seveda sem slišala«, jokaje odvrne deklica. »O

kako mi je hudo, da so meni, ubogi židovski deklici, nebesa zaprta, kako rada bi bila kristijana! Jaz in moji dobri stariši gotovo nismo zakrivili tega, da so naši očetje križali vašega Gospoda. Da bi bil še na zemlji, jaz bi mu sledila kot njegova učenka!«

»Potolaži se, Estera!« dé Tonček, kateremu se deklica smili; »kar ni, se lahko še zgodi, mi vsi hočemo moliti za te!«

Tovariši se ločijo; Estera gré vsa zamišljena domov, kjer sta je oče in mati že dolgo čakala. Oba se prestrašita, ko zapazita, da je deklica objokana, ter povprašujeta, kaj je vzrok nje boli.

Prvič v življenju ima Estera tajnost, katere si ne upa materi odkriti. A skrbnemu materinemu očesu tudi ni odšlo, da se je deklica, katera je bila prej vedno tako vesela, za kratkega bivanja v tej vasi popolnoma predrugačila. Estera je bila nekako tuja med krščanskimi otroci; večkrat je čula, kako so jo zaničljivo imenovali židovsko deklico, kar je bilo pač neblago. Saj je Gospod prišel na zemljo, da otme in poišče, kar je zgubljenega; on je dobri pastir, ki išče zgubljeno ovco ter jo z veseljem na ramo zadene, ko jo je otel iz trnja grehov in nevere!

Otroci, kateri so Estero iz šole spremljali, so bili vsi dobri in so srčno želeli, da se pokristijani.

Ves dan so se pogovarjali o mali židovki; na večer se mala družba zopet zbere pod košato lipo pred cerkvijo. Tudi Estera pride: nevidna moč jo je gnala od doma med krščanske otroke, kateri so jo ljubili, in to je dobro delo ubogemu otroku.

»Estera! Dobra Estera!« jo kliče Tonček, »pridi k nam, da se bomo razgovarjali o tem, kar smo danes slišali v šoli. Le kdor je popolnoma čist, more v nebesa, rekli so med drugim gospod župnik. Kdor se pa po svetem krstu hudo pregreši in tako umrje, pride v pekel, in najmanjšega greha se mora prej očistiti v vicah, predno bo gledal Boga.«

»O, jaz bi po svetem krstu gotovo nič več ne grešila, ampak prosila bi Jezusa, da umrjem čista in nedolžna!« vsklikne Estera.

Čuj! Večerni zvon poje Marijin pozdrav; otroci hité v cerkev, kjer iskreno molijo angeljevo češčenje; Estera kleči med njimi, oči in roke proti nebu dvigajoč je podobna kerubu v molitvi. »Uboga Estera«, šepče Tonček, ko vstane, a hkrati zagleda krstni kamen. — »Oj!« vsklikne navdušeno, »kar takoj krstimo Estero, Marijca naj ji bo ime! Ali hočeš?« — »Da, jaz hočem!« — »Zdaj pa le urno, kajti cerkovnik bo kmalu zaklenil cerkev.« Mali apostol odpre krstni kamen ter izlije sveto vodo prerojenja čez srečno Estero, njegova sestra pa je krstna botrica. — Kako je pač nebeški Oče gledal ta prizor! Gotovo so se nebeški krilateci nevidno družili dobrim otrokom; zahajajoče solnce, katero jih je osvitlalo s svojimi žarki, bilo je slaba podoba onega svita, ki je sedaj razsvitljeval dušo srečne Marijce.

Sveto dejanje je bilo dokončano. Otroci pokleknejo, vroča molitev puhti iz nedolžnih src, cerkev šteje jednega uda več!

Cerkovnik se približa ter se nekoliko prestraši, ko zagleda otroke tako pozno v cerkvi. »Otročiči, hitite domov«, pravi, »že se mrači!«

Otroci zapusté cerkev, seveda so šli takoj domov, a danes ni bilo spanja, radosti in veselja je bilo preveč.

»Zdaj si pa naša sestrica«, dejali so poslovivši se od Marijce, »le dobro spančkaj, jutri se zopet vidimo v šoli!«

Marijca hiti proti domači koči; a ko vstopi, sliši stroge besede svoje matere: »Nepokorno dete! Kod hodiš tako dolgo? Jaz svoje Estere skoraj več ne poznam!«

»Odpustite, mama«, prosi deklica, »odslej bom zmiraj ob pravem času pri vas.« Židovka opazuje svoje dete; veselja žareči obraz na poprejšnji jok, to vse ji je čudno, neumljivo. Uboga žena niti slutila ni, da se je nebo spustilo v nje hišo, da angelj v nji prebiva! — Vsi gredó k počitku; očeta ta večer ni bilo doma; še le zjutraj se je imel vrniti domov.

Marijca je nekako dremala; a težko je sople in huda vročina jo je kuhala. Ko zjutraj mati stopi k postelji, da bi jo zbudila, se hudo prestraši uboga žena. Otrok je ne pozna, govori le o nebesih in angeljih. »Ester, moje dete, kaj ti je vendar?« pravi prestrašena mati; tudi domov prišli oče se ravno tako prestraši. Da je njiju hčerka bolna, hudo bolna, to sta spoznala oba, ali od kod ta bolezen?

Žid Levi, tako je bilo očetu ime, gré po zdravnika in sporoči tudi v šolo, da je njegova hčerka bolna.

Naši mali apostoli, ž njimi Tonček, so ravno pričakovali novokrščene součenke, ko jim njen oče pové, da ne more v šolo. »Kaj pa ji je?« so povpraševali, »kako smo se veselili, da se zopet vidimo v šoli.«

Po šoli se vsi napotijo proti židovski hiši, kjer je bil zdravnik ravno povedal, da za Marijco ni več rešenja, da bo komaj do večera živel. — Stariši jokajo in žalujejo po svojem otroku, in tovariši? Da, tudi oni žalujejo, vendar so ob jednom polni tolažbe.

»Kolika sreča!« méni Tonček, »da smo jo včeraj krstili, danes bi tega ne mogli več in naša Marijca bi bila umrla v židovski veri, nebesa bi bila za njo na veke zaprta!«

»Morda je Boga prosila, da jo koj po sv. krstu k sebi vzame, in Bog jo je uslišal!« Tako je rekla tovarišica, ki je bila Marijci krstna botrica.

Danes ni igre, ni zabave: otroci so vedno krog nizke kočé, v kateri se Marijca bori s smrtjo. — Le kdor je popolnoma čist, more v nebesa, in ona, ona je čista, nje oko zre proti nebu — nje duh je že tja gori zamaknjen.

V sobi je tiho, vedno bolj tiho, samo tužni zdih ubogih starišev se slišijo, kajti Estera je njih jedini otrok, njih vse na svetu! Zdaj večerni zvon zapoje; včeraj ob tem času je bila prerojena v vodi in sv. Duhu, odprla so se ji nebesa, kamor se bo preselila še danes! Zadnji glasovi zvonov so odzveneli, Marijca se starišem sladko nasmeje, roke čez prsi v križ položi ter svojo nedolžno dušo izdihne šepetaje: »O lepa nebesa!«

Ko so otroci začuli glasni jok, stopijo v hišo, kjer vidijo Marijco mrtvo, a tako lepo, tako sladko se smejočo, kakor da bi hotela reči: »Oj, kako sem jaz srečna!« — Tako je ležala v židovski hiši kristijana na mrtvaškem odru, trebalo je objaviti, da je ta mrlič drag ud krščanske srenje. Tropič zvestih

prijateljsev se napoti v župni dvorec, da tam naznani dogodek. — Častiti duhovnik sprejmejo otroke pristrčno, kakor jim je bilo že navada. Ko je Tonček jokajoč povedal, kar se je zgodilo od včeraj zjutraj — kako je Marijca umrla — povzdignejo sivi duhovnik roke in oči proti nebu in vsi ginjeni vskliknejo : »Srečni otroci! Za velike reči vas je Bog izvolil! S to dušo ste oteli tudi svojo lastno!«

Kmalu potem se napotijo častiti duhovnik sami proti hiši žalovanja. Z milimi besedami tolažijo globoko užaljene stariše, a glavna naloga je, razodeti jim, da se je njih dete pokristijanilo, da bodo Marijco nesli k pogrebu, a ne Estere.

Ta novica je osupnila stariše. »Vero naših očetov je zapustila«, toži Levi ter se bridko solzi. — »Potolažite se!« pravijo duhovnik, »preverjen sem, da bodete še Bogá hvalili zato, da se je vaša hči pokristijanila, pri grobu vašega otroka bo tudi vam došlo zveličanje!«

Častiti duhovnik si še ogledajo v krstni nedolžnosti umrlo deklico, ter zapusté kočó, da ukrenejo, kar je treba za pokop.

Mladi prijatelji so prinesli mnogo raznovrstnih cvetic ter okinčali z njimi mrtvaški oder, tako da je Marijca ležala kakor v krasnem vrtu. Z mrtvaškim križem na prsih in z rožnim vencem okoli roke je kazala, da je umrla ne samo kot kristijana, temveč kot katoličanka.

Drugo jutro so zvonovi milo vabili vaščane, kam? K pogrebu ravnokar krščene kristijane. Ljudstvo je vrelo k pogrebu, belo oblečeni otroci so mile pesmi pevajoč spremljali svojo sestrico k zadnjemu počitku. — Na konci dolgega spreveda je šel žid Levi s svojo ženo; kako jima je bilo pri sreč, ko so zasadili na grob njih hčerke križ, paganom nespamet, židom pohujšanje, kristijanom znamenje zveličanja? —

Komaj je pretkala prva travica gomilo blažene Marijce, ko je nekega dne župna cerkev nenavadno okrašena in polna pobožnega ljudstva. Kakšna slovesnost se danes obhaja v tej cerkvi? Stariši ljube Marijce bodo slovesno sprejeli zakrament prerojenja. — Prerokovanje častitega duhovnika se je izpolnilo, Marijca je prosila milega Boga, da njenim starišem podari predragi zaklad svete vere,

Milost božja ju je klicala, Levi in njegova žena sta slušala in našla zveličanje.

Marijce zveličana duša je bila izvestno pri sv. opravilu navzoča ter pela z angelji betlehemske hvalnice »Gloria in excelsis Deo«, katero sv. cerkev tolikrat ponavlja s praznično radostjo!

Židovska hiša je postala pobožna krščanska hiša, kajti spreobrnjenca sta Bogu iz celega srca služila ter slavila njegovo ljubeznivo previdnost.

